

הוכן ע"י כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים מיקוד 91430

טל/פקס 6515004 (אחה"צ) daf@dafyomi.co.il

בבא מציעא דף ק"ב ע"א

המשכיר בית לחבירו ונעשה זבל של בהמות בחצר, למי שייך הזבל?

לא השכיר החצר	שכר גם החצר	
לשוכר ¹	לשוכר	שוורים דשוכר
לבעה"ב	לשוכר ²	שוורים דבעה"ב
לבעה"ב	רש"י: לשוכר ³ רמב"ם: לבעה"ב ⁴	שוורים דעלמא

שם

מתי אסורות היונה או הביצים שיצאו רובם⁵ בגזל מפני דרכי שלום, ומתי מותרות?

תירוץ השני (דעת"י עלוה)	תירוץ הראשון (אאמן)	
רש"י: מותרת ⁶ תוס': אסורה ⁷	אסורה	היונה
אסורות	רש"י: אסורות תוס': מותרות	הביצים

- ¹ אע"ג שזבל דעלמא שבא לחצר נקנה לו ע"י חצירו, מ"מ זבל השוכר אינו נקנית לבעה"ב, דכיון שהזבל מוטל לפני ביתו של השוכר (ששכר מבעה"ב) אינו מפקירו (ריטב"א).
- ² דבעה"ב מפקיר הזבל (כיון שאינו דר בחצרו), וקנהו השוכר ע"י החצר - ולכן לא העמידו המשנה בחצר דשוכר ושוורים דבעה"ב (ריטב"א).
- ³ כמבואר בד"ה בחצר דמשכיר, שאוקימתת הגמ' מיירי שהשכיר רק את הבית ולא את החצר, דאלי"כ השוכר קנה ע"י החצר כיון שהיא שכורה לו לכל תשמישיו.
- ⁴ כמבואר בהלכות שכירות פ"ו הל' ה' והובא בהגהת הגר"א כאן, דס"ל שהמשכיר קונה בחצר שכורה (וראה בראב"ד ובמגיד משנה שם).
- ⁵ אולם אם כבר נפלו לחצר (ולא באופן שילדתם היונה בחצר ועוד רובצת עליהם רצוף משעת הלידה), הוי גזל גמור כר' יוסי ב"ח שחצירו של אדם קונה לו שלא מדעתו.
- ⁶ ערש"י ד"ה אמאי וד"ה אאמן, ובאורך בריטב"א ובר"ן שביארו את שיטתו, שהס"ד עתה שכל מה ששייך גזל הוא רק על הביצים, דעל האמא כיון שפורחת כל הזמן אין צד של גזל אפי' מדרכי שלום, ולכך מקשה הגמ' שכיון שעדיין לא הגיע הביצה לחצר איזה גזל יש. ותרצה שלא כמו שחשבת שאין גזל באמא, אלא אפי' באמא יש גזל של דרכי שלום, וכיון שלא נתייאש מן האמא לא נתייאש מן הביצים שבגופה. ובתי' השני אמרה הגמ' שאף שאין גזל באמהות מ"מ יש גזל דדרכי שלום בביצים כיון שעתידות ליפול בחצירו.
- ⁷ ראה בתוס' ד"ה אי הכי שכתבו בתי' הראשון דהגזל הוא על האמא ולא על הביצים, ודלא כרש"י הנ"ל, ושיטתם מבוארת באורך בריטב"א הנ"ל, דהס"ד שבין היונה ובין הביצים אסורים, ומקשה המקשן דמילא האמא חוזרת מעצמה לכלוב בערב ושייך בה גזל, אולם הביצים אין סופן לחזור לבד ומה גזל שייך אפי' מדרכי שלום. ותי' הגמ' בתי' א', דאיה"נ האיסור הוא רק באמא. ובתי' ב' אמרה, שאף בביצים יש גזל כיון שעתידות ליפול לחצירו דעתו עליהם.

הוכן ע"י כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים מיקוד 91430

טל/פקס 6515004 (אחה"צ) daf@dafyomi.co.il

בבא מציעא דף ק"ב ע"ב

רש"י ד"ה אי מהתם, חשבון הפרוטות בחצי דינר

8 פרוטה = 1 איסר
2 איסר = 1 פונדיון
2 פונדיון = 1 מעה
3 מעה = חצי דינר

חצי דינר = 3 מעות = 6 פונדיונים = 12 איסרים = 96 פרוטות

שם

נתעברה השנה והזכיר המשכיר חדשים ושנה, מה דין חודש העיבור?

דינר זהב לחודש מי"ב זהובים לשנה	י"ב זהובים לשנה מדינר זהב לחודש	
כולו לשוכר	כולו למשכיר	רב ⁸
בא בתחילתו : למשכיר בא באמצעו : יחלוקו בא בסופו : לשוכר	בא בתחילתו : למשכיר בא באמצעו : יחלוקו בא בסופו : לשוכר	שמואל
כולו למשכיר	כולו למשכיר	רב נחמן ⁹

שם

הטוען ששילם כבר האם חייב, שוב לשלם? [תד"ה בחזקת]

לאחר זמנו	יום שנשלם זמנו	תוך זמנו	
פטור ¹⁰	פטור ¹⁰	חייב	שוכר, פדיון הבן
פטור	פטור	לאביי : פטור ¹¹ לר"ל : חייב	בעל חוב

⁸ במשנה מפורש שיחלוקו את חודש העיבור, ובגמ' מבואר שרב חולק על המשנה וס"ל כתנאים (ב"ב קה). דאזלי בתר לשון אחרון.

⁹ רב נחמן ס"ל דמתני' כסומכוס, אב ללרבנן דסברי הממע"ה כולו למשכיר, דלא מהני תפיסת השוכר ול"ה לו לשוכר לדור בו וכל מאי דדר בו שלא כדין דר בו (ריטב"א, ועיין גם תוס' קג. ד"ה פרדיסי בטעמא דלא מהני תפיסת השוכר).

¹⁰ ובשוכר חייב שבועת היסת ככל כופר הכל (רש"י קג. ד"ה אבל, רמב"ם פ"ז משכירות הל' ג').

¹¹ כתבו התוס' בד"ה בחזקת, שהטעם שאין אדם פורע בתוך זמנו בפדיון, דשמא ימות המת או יתעכלו המעות קודם ל' ולא יהי' בנו פדוי, ובשוכר שמא יפול הבית, משא"כ בחוב דעדיפא ל' לשלם בתוך הזמן כדי שלכשיגיע הזמן לא יטרדנו המלוה לשלם חובו.